

Иван Вазов

Пламяк

Във тия песни – шепот на сърцето,
във тия песни – шум от кротка вада,
що тихо си ромони из полето,
и тих светлик на храмова лампада,
вложих цветя и чувства благовонни –
те сини отражават небосклони,

но никому не ще да бъде знайно
какви сълзи невидими таил съм,
какви страдания в душа си крил съм,
като скъпец имането си тайно –
та нужно ли е? Всякой има свойте
неволи – що да му описвам мойте?

О, да, изливал съм ги, но за мене,
за мен един, да търся облекчение,
кога са ставали гърди ми тесни
за бурний накуп в тях на скръб и злоба
и душник давал им съм в мрачни песни.
Но де са? Пламяк, ти им знаеш гроба!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Таня Николова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5108>]